

## «**ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ...**»

(**Ἰωάννου 17, 1-13**)

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,  
Ἱεροκήρυκα - Γυμνασιάρχου - Λογοτέχνη.**

Ἀπό τό 17ο κεφάλαιο τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου ἀκούσαμε τήν Ἀρχιερατική Προσευχή τοῦ Ἰησοῦ: Μιά προσευχή πού ὁ Θεάνθρωπος ἔκαμε λίγο πρό τοῦ θείου πάθους Του γιά τούς μαθητές Του. Σ' αὐτήν φαίνεται καθαρά ἡ ἔγνοια τοῦ Χριστοῦ γιά τούς Ἀποστόλους Του, πού θά κληθοῦν νά ἀναλάβουν τό βάρος τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων στά τέσσερα ἄκρα τῆς γῆς.

Ἀκόμη σήμερα ἡ Μητέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τιμᾷ τή μνήμη τῶν 318 Θεοφόρων ἁγίων Πατέρων τῶν συγκροτησάντων τήν Α' ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἡ Σύνοδος αὕτη τοῦ 325 μ.Χ. συνεκλήθη ὑπό τοῦ Ἰσαποστόλου Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου γιά νά ἀντιμετωπισθεῖ ἡ φοβερή αἵρεση τοῦ πρεσβυτέρου Ἀρείου, κατά τήν ὁποία ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, ἀλλά κτίσμα τοῦ Θεοῦ, χωρίς Θεότητα.

Ἄς σταθοῦμε, ὅμως, γιά λίγο στήν Ἀρχιερατική Προσευχή τοῦ Κυρίου, πού εἶναι γεμάτη ἀγάπη γιά τούς Μαθητές Του. Σ' αὐτήν τή συγκλονιστική προσευχή ξεκαθαρίζεται ἡ ἔγνοια τῆς αἰώνιας ζωῆς. «Αὕτη ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». «Πάτερ ἅγιε», λέγει ὁ Κύριος στόν οὐράνιο Πατέρα, «τῇρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί Σου». «Οὐκ ἐρωτῶ Σε ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου...». Ἡ αἰώνια ζωή δέν

εἶναι ὑπόθεση τῆς πέραν τοῦ τάφου πραγματικότητας, ἀλλὰ γεγονός τοῦ κόσμου τούτου, πού ἀρχίζει μέ τήν ἔξοδό μας, ἀπό τήν ὁρθόδοξη χριστιανική κολυμβήθρα τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας. Ἡ αἰώνια ζωή δέν εἶναι ἐξωκοσμική, νεφελώδης κατάσταση, ἀλλὰ πραγματικότητα, πού ξεκινᾷ «ἐν τῷ κόσμῳ» καί ἐπεκτείνεται στούς οὐρανούς καί στήν αἰωνιότητα. Γι' αὐτό καί ἡ ζωή μας θά εἶναι σταυρική. Καλούμαστε νά εἴμαστε μαχητές τῆς σκληρῆς καί πικρῆς καθημερινότητας καί ὄχι θεατές καί θιασῶτες μιᾶς συνθηκολογημένης ζωῆς στίς δυνάμεις τοῦ πολυκέφαλου καί πολυώνυμου κακοῦ, πού μᾶς πολιορκοῦν καί μᾶς κυκλώνουν ἀπό παντοῦ. Τά ἁγιαστικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά πανίσχυρα ὄπλα πού παρέχει ἡ Ἐκκλησία στόν καθένα ἀπό μᾶς γιά μιά νικηφόρα πορεία πρὸς τήν Ὑψω Ἱερουσαλήμ, πρὸς τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρὸς τήν αἰώνια ζωή. Καί εἶναι γι' αὐτήν ἀκριδῶς τῇ ζωῇ, πού ἤρθαμε στόν κόσμο. «Οὐκ ἐρωτῶ σε ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου», λέγει ὁ Κύριος. Δέν σοῦ ζητῶ, Πατέρα Οὐράνιε, νά μεταφέρεις τούς Μαθητές μου στήν ἀσφάλεια καί στή σιγουριά τῶν Οὐρανῶν. Σοῦ ζητῶ νά τηρήσεις αὐτούς, νά ἐνισχύσεις αὐτούς, νά διαφυλάξεις αὐτούς ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπομένως, ὅποιος φοβᾶται τίς δυσκολίες, τίς περιπέτειες τῆς ζωῆς, τίς δοκιμασίες, τίς ἀσθένειες, τά πένθη, τίς πίκρες τῆς ἀνυπόφορα ὑλιστικῆς καί εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς μας, εἶναι, στά σίγουρα, ἐξωπραγματικός.

Θά σᾶς ἀναφέρω μιά προσευχή ἐνός ἀνώνυμου καί ἄγνωστου χριστιανοῦ καί ἐσεῖς θά ἀντιληφθεῖτε πόσο σωστή ἢ λανθασμένη εἶναι: «Κύριε, ἐπιθυμῶ νά εἶσαι μαζί μου. Γνωρίζεις πολύ καλά πόσο τρέμω τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς. Δέν θέλω ἀντιξοότητες στό πέραςμά μου ἀπό τή γῆ. Δοκιμασίες, πένθη καί φτώχειες δέν τίς μπορῶ μήτε ἀντέχω τίς ἀσθένειες γύρω καί μέσα στό σπίτι μου. Βέβαια εἶναι καί κάτι ἄλλο, Κύριε, πού δυσκολεύομαι νά σοῦ τό ζητήσω, ἀλλά θά τό κάνω, ἐπειδή δέν βλέπω ἄλλη διέξοδο: Ὅπως γνωρίζεις, Κύριε,

ἔχω οἰκονομικά προβλήματα, οἰκονομικές δυσκολίες. Ἀσφαλῶς δέν τολμῶ νά Σοῦ ζητήσω τόν πρῶτο τυχερό λαχνό τοῦ πρωτοχρονιάτικου κρατικοῦ λαχείου. Δέν εἶμαι πλεονέκτης. Ὅμως, δέν θα ἔλεγα ὅχι στό δεύτερο λαχνό, ἔτσι γιά νά τακτοποιήσω τίς πρῶτες ἐπείγουσες ὑποχρεώσεις μου. Ὅπως ξέρεις, Κύριε, ὁ συνάδελφος Χ «μοῦ ἔφαγε» τή θέση στίς τελευταῖες προαγωγές. Ἐχω τή γνώμη, Κύριε, ὅτι μιὰ τέτοια συμπεριφορά δέν πρέπει νά μένει ἀτιμώρητη. Αὐτά εἶχα νά σοῦ πῶ, Κύριε. Ἀμήν».

Τί προσευχή εἶναι αὕτη; Μά, ὅπωςδήποτε, ἀπαράδεκτη. Γεμάτη φιλαυτία. Ποῦ εἶναι τό ταπεινό, ἀγωνιστικό πνεῦμα; Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη γιά τόν πλησίον; Ποῦ εἶναι ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ; Ποῦ εἶναι ἡ εὐχαριστία τοῦ Κυρίου;

Ὁ γέροντας Πορφύριος, ἡ ἀγία αὕτη μορφή τῆς κατείδωλης ἐποχῆς μας, πού ὑπηρετοῦσε γιά χρόνια σέ Νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν ὡς ἱερέας τοῦ νοσοκομειακοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ντρεπόταν πού ἦταν ὑγιής, ἐνῶ γύρω του πληθός καρκινοπαθῶν τοῦ ζητοῦσαν ἡθική ἐνίσχυση, παρηγορία καί εὐλογία: – Κύριε, ἔλεγε συχνά, ντρέπομαι πού κάνω τόν δάσκαλο στούς καρκινοπαθεῖς. Στείλε μου, σέ παρακαλῶ, ἕνα καρκίνο, γιά νά μπορῶ νά μιλῶ ἐκ πείρας γιά τόν ἀνθρώπινο πόνο.

Τί εἶναι αὐτό; Πορεία ζωῆς πρός τήν αἰωνιότητα διά μέσου τοῦ κόσμου τούτου, ἐνός κόσμου μέ τά κακά, ἀλλά καί τά καλά του. Ὁ Θεός ἐποίησε τά πάντα «καλά λίαν». Ἄλλο θέμα ἂν ἐμεῖς, τά διαστικά καί ἀνυπόμονα ὄντα τῆς γῆς, ἀσχημίσουμε σχεδόν τά πάντα γύρω μας. Μιά πορεία κομμένη καί ραμμένη στά ἀνθρώπινα μέτρα. Πορεία διά πολλῶν θλίψεων, πού ὁδηγεῖ στό ξέφωτο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὑπενθυμίζουμε καί πάλιν τά σημεῖα τῆς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς τοῦ Κυρίου, πού σήμερα ἐν συντομίᾳ ἀγγίξαμε: «Τήρησον αὐτούς (τούς Μαθητές, ἀλλά καί τούς χριστιανούς τῶν αἰώνων) ἐν τῷ ὀνόματί Σου». «Οὐκ ἐρωτῶ Σε ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου». «Αὕτη ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν».

ῥῥοθαμε γιά νά φύγουμε, ἀλλά νά φύγουμε ἀγωνιζόμενοι μέσα στήν Ἑκκλησία καί οὐδέποτε ἔξω ἀπό αὐτήν. Ὅ,τιδήποτε γίνεται περιφρονώντας ἢ παραμερίζοντας τήν Ἑκκλησία καί τά ἀγιαστικά της μέσα, εἶναι αἰρετικό καί σατανικό, εἶναι ἐγωϊστικό καί ὑπερφίαλο. Οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες τῆς Α' ἐν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 325, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ ἅγιοι Ἀθανάσιος, Νικόλαος καί Σπυρίδων ὁ Κύπριος, ἄς εἶναι ὁδηγοί μας: Φάροι τηλαυγεῖς, πού διαφύλαξαν ἀλώδην τήν ὀρθόδοξη πίστη διά μέσου χαλεπῶν καιρῶν!